

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1847/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Bfv.I.679/2024/16. számú végzése alaptörvényellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján jogi képviselője (dr. Kós Krisztián ügyvéd) útján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, amelyben a Kúria Bfv.I.679/2024/16. számú végzése, a Szombathelyi Törvényszék 8.Bf.38/2023/188. számú ítélete, továbbá a Szombathelyi Járásbíróság 47.B.95/2021/339. számú ítélete alaptörvényellenességének a megállapítását és megsemmisítését kérte. Az indítványozó szerint a vele szemben folyt büntetőeljárásban hozott bírósági határozatok megsértették az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogát, az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében írt védelemhez való alapjogát, továbbá az Alaptörvény 28. cikkében foglalt és a bírósági jogalkalmazás során irányadó jogértelmezésre vonatkozó előírást is.
- [2] Az indítvány, annak kiegészítése és a támadott bírósági határozatok alapján az ügy lényege és az alkotmányjogi panasz előzményei az alábbiak szerint foglalhatók össze.
- [3] Az első fokon eljáró Szombathelyi Járásbíróság 47.B.95/2021/339. számú ítéletével az indítványozót mint VIII. rendű vádlottat 5 rendbeli társtettesként elkövetett csalás bűntettében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 373. § (1) bekezdés, (4) bekezdés c) pont], 45 rendbeli. bűnsegédként elkövetett csalás bűntettében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (4) bekezdés e) pont], 1 rendbeli társtettesként elkövetett csalás bűntettének kísérletében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (4) bekezdés c) pont] és 6 rendbeli bűnsegédként elkövetett csalás bűntettének kísérletében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (4) bekezdés c) pont] találta bűnösnek. A bíróság ezért az indítványozót mint VIII. rendű vádlottat halmazati büntetésként 2

(kettő) év 9 (kilenc) hónap időtartamú szabadságvesztésre, 250 (kettőszázötven) napi tétel – 3000 forint napi tétel összegű – pénzbüntetésre és 10 (tíz) év ügynöki marketing tevékenység foglalkozástól eltiltásra, mellékbüntetésként 3 (három) év közügyektől eltiltásra ítélte.

- [4] A Szombathelyi Törvényszék mint másodfokú bíróság nyilvános ülésen eljárva a 2024. február 14. napján kihirdetett 8.Bf.38/2023/188. számú ítéletével az indítványozó vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét csupán a bűnügyi költség vonatkozásában változtatta meg, egyebekben azt helybenhagyta.
- [5] Az indítványozó meghatalmazott védője az indítványozó javára 2024. május 13. napján felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság 2025. február 25-én tanácsülésen eljárva a Bfv.I.679/2024/16. szám alatt meghozott végzésével az indítványozó vonatkozásában a Szombathelyi Járásbíróság 47.B.95/2021/339. számú és a Szombathelyi Törvényszék mint másodfokú bíróság 8.Bf.38/2023/188. számú ítéletét hatályában fenntartotta.
- [6] A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét és a védelemhez való jog sérelmét az indítványozó elsődlegesen a sértettek tárgyaláson történő kihallgatásának mellőzése miatt állította. Kifejtette az indítványozó, hogy a védelem a büntetőeljárás során több alkalommal – így a 2020. szeptember 11-i és 2021. szeptember 2-i beadványában is – tett arra indítványt, hogy a sértettek személyes kihallgatására kerüljön sor, hozzájuk kérdés közvetlenül intézhető legyen és szükség esetén szembesítésekre is sor kerülhessen. Ezen bizonyítási indítványokat az indítványozó szerint az elsőfokú bíróság érdemi indokok nélkül utasította el. Az így előállt eljárási szabálysértést az indítvány értelmében a sértett tanúk másodfokú tárgyaláson történő kihallgatásával orvosolni lehetett volna, ám erre nem került sor. Az indítványozó álláspontja szerint azzal, hogy az első- és másodfokú bíróság elzárta őt és a védőjét is attól, hogy a sértetteknek kérdéseket tehessenek fel, illetve szembesítések lefolytatására, továbbá egyéb bizonyítási eszközök, így okiratok és színes fényképfelvételek sértettek elé tárására kerülhessen sor, sérült a tisztességes eljáráshoz való joga, annak részjogosítványai köréből pedig a fegyverek egyenlősége. Az indítványozó védelemhez fűződő alapjogának a sérelmére vezetett továbbá az, hogy az eljárásban ugyan részt vett védő, de az indítványozóval együtt védője is el volt zárva attól, hogy a közvetlenség elve alapján a sértetteknek kérdést tegyen fel, szembesítést, illetve egyes bizonyítékoknak (pl.: okiratok, fényképek) a sértettek elé tárását kezdeményezze. A sérelmes helyzetet a Kúria sem orvosolta, mivel arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felülvizsgálat e körben törvényileg kizárt.
- [7] Szintén a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoga sérelmét állította az indítványozó az I. sz. tanú által készített hangfelvételekről szóló rendőri jelentések értékelése kapcsán. Kiemelte az indítványozó, hogy a rendőri jelentések alapját képező hangfelvételek eltűntek, és azok hiányában nem volt teljes bizonyossággal azonosítható az, hogy éppen ki beszél az adott hangfelvételen, mivel a jelentést

készítő rendőr nem ismerhette az érintett személyek hangját. A hangfelvételek hiányában a rendőri jelentés tartalma továbbá nem volt ellenőrizhető. Azzal, hogy mindezen körülmények ellenére az eljáró bíróságok a hangfelvételekről szóló jelentéseket értékelték és elfogadták a tényállás megállapításának alapjaként, túlléptek a bizonyítékok szabad értékelése – Be. 167. § (4) bekezdésében rögzített – elvének a tisztességes bírósági eljárás követelménye által kijelölt alkotmányos határain, és megsértették az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogát.

- [8] A vele szemben folyt büntetőeljárást érintő további kifogásként nevesítette az indítványozó, hogy több büntetőeljárás indult ellene és vádlott-társai ellen, amelyek párhuzamosan folytak, és amelyek egyesítésére – a védelem indítványai ellenére – nem került sor. Abból fakadóan pedig, hogy ezen büntetőeljárásokban a bíróságok azonos terheltek azonos magatartását vizsgálják eltérő időintervallumokban, az indítványozó szerint fennáll a vádon történő túlterjeszkedés lehetősége. Így állhatott elő az a helyzet is, hogy a jelen alkotmányjogi panaszeljárásban kifogásolt ítéletekben az első- és másodfokú bíróság a váddal nem érintett időszakokat illetően is tényállást állapított meg. Egyesítés hiányában az egyes bíróságok ugyanazon időszakot illetően más-más tényállás alapján, más jogi következtetéseket vonnak le, ami az indítványozó szerint felveti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerinti jogbiztonság sérelmét, az indítványozó vonatkozásában pedig az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes bírói eljáráshoz való jog megsértését. Az eljárások közötti jelentős időbeli eltérések okán továbbá a kiszabott büntetések az indítványozó szerint nem lesznek összbüntetésbe foglalhatók, ami szintén a tisztességes eljáráshoz való jogát sérti.
- [9] Alapjogi sérelmet előidéző körülményként azonosította az indítvány azt is, hogy a bíróságok a csalás Btk. 373. § (4) bekezdés c) pontja szerinti minősített esetét tartották megállapíthatónak. Hosszan érvel az indítványozó a minősítés megállapításával szemben, amelyből következtetésként levonja, hogy teljes mértékben téves és anyagi jogszabály megsértésére alkalmas volt mind az első- és a másodfokú bíróság, mind a Kúria határozata azért, mert azokban a csalás fentiek szerinti minősített esetét egységesen, valamennyi sértett vonatkozásában megállapíthatónak találták. Az indítványozó álláspontja ezzel szemben az, hogy ezen minősített eset fennállásának megállapítására egyáltalán nem volt törvényes alap egyik tényállási pont esetében sem. Azzal, hogy az eljáró bíróságok alapvetően más jelentéstartalommal ruházták fel a Btk. 373. § (4) bekezdés c) pontjában írt fogyatékos fogalmát, egyértelműen átlépték a jogértelmezés alkotmányos korlátait és ezzel megsértették az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát. Az indítványozó álláspontja szerint továbbá a fogyatékos fogalom az eljáró bíróságok által adott értelmezése sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, valamint az Alaptörvény 28.

cikkében írt szabályt is, amelynek következménye az indítványozóra nézve ugyancsak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben rögzített tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának a megsértése.

- [10] Az indítványozó a fentieken túl a kiszabott foglalkozástól eltiltás büntetés alapjogsértő jellege mellett is kifejtette érveit. Álláspontja szerint a foglalkozástól eltiltás büntetés, amely őt az „ügynöki marketing tevékenységtől” tiltotta el, túlságosan tágan és nem kellő pontossággal határozta meg az eltiltással érintett foglalkozást. Az indítványozó a kiszabott foglalkozástól eltiltás büntetést olyan mértékben értelmezhetetlennek tartja, hogy az ebben a formában nem végrehajtható és ekként maga az indítványozó mint jogalany sem tudja értékelni, hogy pontosan milyen foglalkozások azok, amelyek végzése a számára tilalmazott. Mindezek okán a büntetés ebben a formájában az indítványozó álláspontja szerint sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírói eljáráshoz való jogát, illetve alkalmas az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, a jogbiztonság követelményének a megsértésére, és ezáltal is az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés szerinti alapjog sérelmének az előidézésére.
- [11] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e. A befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát [Abtv. 56. § (3) bekezdés].
- [12] A befogadhatóság feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítvány az alábbiak szerint nem volt befogadható.
- [13] 2.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése értelmében alkotmányjogi panaszt az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés ellen lehet előterjeszteni. A jelen indítvány alapjául szolgáló eljárásban a Kúria Bfv.I.679/2024/16. számú végzése az Abtv. 27. § (1) bekezdése értelmében a bírósági eljárást befejező, így alkotmányjogi panasszal támadható döntésnek minősül.
- [14] 2.2. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani az ügyben első fokon eljáró bírósághoz címezve. Az indítványozó jogi képviselője a Kúria támadott végzését 2025. május 12-én vette kézhez. Így az alkotmányjogi panaszt 2025. június 30-án határidőben terjesztette elő.
- [15] 2.3. Eleget tesz az indítvány az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében a határozott kérelemmel összefüggésben rögzített feltételeknek. Az indítványozó beadványában megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést (Abtv. 27. §), az

Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) és (3) bekezdés, 28. cikk], valamint azok kapcsán kifejtette a sérelem lényegét. Meghatározta továbbá az Alkotmánybíróság által vizsgálendő konkrét bírósági határozatokat, kifejtette érveit azok alaptörvény-ellenességéről, valamint kifejezett kérelmet fogalmazott meg a megsemmisítésükre.

- [16] 2.4. Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 27. §-a értelmében az Alaptörvényben biztosított jogok védelmének eszköze. Nem szabályoz ugyanakkor ilyen, az indítványozó számára biztosított jogot az indítványban felhívott alaptörvényi rendelkezések közül az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése és 28. cikke.
- [17] Az Alkotmánybíróság ugyanis az Alaptörvény hatályba lépése után is fenntartotta korábbi értelmezését, mely szerint a jogbiztonság önmagában nem alapjog, így a B) cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén {ld. pl. 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14]–[17]; 3323/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]} – lehet alapítani. Jelen esetben az indítványozó kifogásai nem estek ezen kivételes esetek alá, mivel azok nem a visszaható hatály tilalmának a megértését vagy a felkészülési idő hiányát hozták fel kifogásként. Erre tekintettel a konkrét ügyben nem volt helye az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére alapított indítványi elem érdemi vizsgálatának sem.
- [18] Az indítványozó a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét az Alaptörvény 28. cikkével összefüggésben is állította. Az Alkotmánybíróság rámutat ezért arra is, hogy jóllehet az Alaptörvény 28. cikke önmagában nem tekinthető Alaptörvényben biztosított jognak {3165/2019. (VII. 10.) AB határozat, Indokolás [31]}, de arra tekintettel, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlatában az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak {23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [26]}, és az indítványozó is ebben az összefüggésben hivatkozott az Alaptörvény 28. cikkének sérelmére, az Alkotmánybíróság az indítványban foglaltakat a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog állított sérelme körében értékelte.
- [19] 3. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja továbbá az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen az Abtv. 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint az Abtv. 29–31. § szerinti tartalmi követelményeket. Ezeket a feltételeket vizsgálva az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.
- [20] 3.1. Az indítvány eleget tesz az Abtv. 27. § (1) bekezdéséből fakadó kritériumoknak, mivel az indítványozó a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette. Az

indítványozó továbbá az alkotmányjogi panasz előterjesztésére jogosultnak tekinthető, és figyelemmel arra, hogy a megsemmisíteni kért bírósági határozatok az indítványozó ellen folyt büntetőeljárásban születtek, nyilvánvalóan érintett is.

- [21] 3.2. Az Abtv. 29. §-a alapján az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának az is feltétele, hogy az indítvány a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30], illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [22] Az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (3) bekezdéseivel összefüggésben előadott kifogásait az Alkotmánybíróság az Abtv. 29. §-a alapján a következőképpen értékelte.
- [23] 3.3. Az indítványozó a sértettek tárgyaláson történő kihallgatásának a mellőzésével összefüggésben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz való jog és a XXVIII. cikk (3) bekezdése szerinti védelemhez való jog megsértését együttesen állította. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog sérelme mellett az indítványozó több egyéb vonatkozásban is érvelt. Így kifogásolta az I. sz. tanú által készített hangfelvételekről szóló rendőri jelentések értékelését, és azt is, hogy vele szemben több büntetőeljárás indult, amelyek egyesítésére nem került sor. Sérelmezte, hogy a bíróságok a csalás Btk. 373. § (4) bekezdés c) pontja szerinti minősített esetét tartották megállapíthatónak. Az indítványozó a fentiekén túl a kiszabott foglalkozástól eltiltás büntetés alapjogsértő jellege mellett is kifejtette érveit.
- [24] Az Alkotmánybíróság az indítványozó kifogásai kapcsán hangsúlyozza, hogy következetes gyakorlata szerint az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján a támadott bírósági döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van jogköre. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének (annak, hogy a rendes bíróságok egy-egy tényt miként értékelték), valamint a bírósági eljárás teljes egészének az ismételt felülbírálatára nem rendelkezik felhatalmazással. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben következetesen hangsúlyozza, hogy a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó bíróságok számára fenntartott feladat {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}. A bíróság konkrét ügyben folytatott értékelő tevékenysége ezért nem lehet alkotmányossági vizsgálat tárgya. „Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés,

Indokolás [14]; 3239/2015. (XII. 8.) AB végzés, Indokolás [16]; 3141/2016. (VI. 29.) AB végzés, Indokolás [31]; 2/2017. (II. 10.) AB határozat, Indokolás [63]} Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}.

- [25] A konkrét ügyet érintően rámutat az Alkotmánybíróság, hogy a fentiek értelmében a büntető ügyben eljáró rendes bíróságok hatáskörébe tartozik és így az Alkotmánybíróság hatáskörén kívül esik az indítványozó azon kifogásainak a vizsgálata, amelyek a sértettek tanúkenti kihallgatásával és az I. sz. tanú által készített hangfelvételekről szóló rendőri jelentések értékelésével kapcsolatosak. Ezek ugyanis az egyedi büntetőeljárásban folytatott bizonyítási eljárás bíróság által vizsgálható és megítélhető kérdései. Ugyanígy a büntetőügyben eljáró rendes bíróság kompetenciája azon szakjogi kérdések megítélése, hogy mely esetekben van helye ügyek egyesítésének, a csalás Btk. 373. § (4) bekezdés c) pontja szerinti minősített eset a konkrét ügyben megállapítható-e, mint ahogyan az is, hogy miként, milyen tartalommal volt helye az indítványozóval szemben foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabásának. Megjegyzi az Alkotmánybíróság, hogy ez utóbbi indítványi elemhez kapcsolódóan az indítványozó nem is adott elő értékelhető alkotmányjogi indokolást. A jogerős ítélet foglalkozástól eltiltást kiszabó rendelkezésének az alaptörvény-ellenességét pusztán állította, de nem támasztotta alá érdemi és egyediesített érvekkel, hogy a rendelkezés miért és milyen formában – melyik részjogosítványt érintően – vezet a tisztességes eljáráshoz való joga megsértéséhez.
- [26] A támadott bírósági ítélettel kapcsolatos indítványozói felvetésekkel összefüggésben az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is hangsúlyozza: az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő

jogalkalmazásra került sor {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3012/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [11]}.

[27] Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság jelen ügyben arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozó nem vetett fel olyan alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, illetve bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, amely az Abtv. 29. §-a alapján az indítvány befogadását és érdemi vizsgálatát megalapozta volna.

[28] 4. Az Alkotmánybíróság mindezek okán az indítvány vizsgálata alapján arra a megállapításra jutott, hogy az nem felel meg az alkotmányjogi panaszok befogadhatóságával szemben támasztott követelményeknek, és az alkotmányjogi panasz befogadását az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) és *h*) pontjaira figyelemmel visszautasította.

Budapest, 2026. április 21.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
előadó alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró